

Δημήτρης Χριστοδούλου, Ο μικρός στρατιώ της

Ένα δέντρο που ανθίζει μες στον κόσμο μόνο του
είναι ο μικρός στρατιώτης που μετράει τον πόνο του. (δισ)

Του μουσκεύουνε τη χλαίνη χιόνια κι άγριες βροχές
Κι ένα γύρο σταυροπόδι τον φυλάνε οι κορφές.
Ένα χέρι που παγώνει με το όπλο μόνο του
είν' αυτό που θα καρφώσει στην καρδιά τον πόνο του. (δισ)

Του μουσκεύουνε τη χλαίνη χιόνια κι άγριες βροχές
Κι ένα γύρω σταυροπόδι τον φυλάνε οι κορφές.

Λευτέρης Παπαδόπουλος, Μη με ρωτάς

Τα πολυβόλα σωπάσαν
Οι πόλεις αδειάσαν και κλείσαν
Ένας βοριάς παγωμένος
Σαρώνει την έρημη γη

Στρατιώτες έρχονται
Πάνε, ρωτάνε γιατί πολεμήσαν
Κι εσύ ησυχάζεις
Το δάχτυλο βάζεις
Να δεις την πληγή

Μη με ρωτάς, δε θυμάμαι
Μη με ρωτάς, μη με ρωτάς,μη με ρωτάς
Μη με κοιτάς, σε φοβάμαι
μη με κοιτάς, μη με ρωτάς, μη με ρωτάς

Στην πολιτεία βραδιάζει
Το χιόνι τις στέγες σκεπάζει
Ένα καμιόνι φορτώνει
Και κόβει στα δυο τη σιγή ...

Περιπολία στους δρόμους
Και κάποια φωνή που διατάζει
Κι εσύ ησυχάζεις

Το δάχτυλο βάζεις
Να δεις την πληγή ...

Μη με ρωτάς, δε θυμάμαι
Μη με ρωτάς, μη με ρωτάς, μη με ρωτάς
Μη με κοιτάς, σε φοβάμαι
Μη με κοιτάς, μη με ρωτάς, μη με ρωτάς

Οδυσσέας Ελύτης, Όμορφη και παράξενη πατρίδα

Όμορφη και παράξενη πατρίδα
ω σαν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα

Ρίχνει να πιάσει ψάρια πιάνει φτερωτά
στήνει στην γη καράβι κήπο στα νερά
κλαίει φιλεί το χώμα ξενιτεύεται
μένει στους πέντε δρόμους αντρείεύεται

Όμορφη και παράξενη πατρίδα
ω σαν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα

Κάνει να πάρει πέτρα την επαρατά
κάνει να τη σκαλίσει βγάνει θάματα
μπαίνει σ' ένα βαρκάκι πιάνει ωκεανούς
ξεσηκωμούς γυρεύει θέλει τύρρανους

Όμορφη και παράξενη πατρίδα
ω σαν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα

Ιάκωβος Καμπανέλλης, Άσμα ασμάτων

Τι ωραία που είν? η αγάπη μου
με το καθημερινό της φόρεμα
κι ένα χτενάκι στα μαλλιά.
Κανείς δεν ήξερε πως είναι τόσο ωραία.

Κοπέλες του Άουσβιτς,
του Νταχάου κοπέλες,
μην είδατε την αγάπη μου;

Την είδαμε σε μακρινό ταξίδι,
δεν είχε πιά το φόρεμά της
ούτε χτενάκι στα μαλλιά.

Τι ωραία που είν? η αγάπη μου,
η χαϊδεμένη από τη μάνα της
και τ? αδελφού της τα φιλιά.
Κανείς δεν ήξερε πως είναι τόσο ωραία.

Κοπέλες του Μαουτχάουζεν,
κοπέλες του Μπέλσεν,
μην είδατε την αγάπη μου;

Την είδαμε στην παγερή πλατεία
μ? ένα αριθμό στο άσπρο της το χέρι,
με κίτρινο άστρο στην καρδιά.

Τι ωραία που είν? η αγάπη μου,
η χαϊδεμένη από τη μάνα της
και τ? αδελφού της τα φιλιά.